

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 5854/10

Emine ÖZDEMİR / TÜRKİYE

ve diğer 3 başvuru

(bk. ekli liste)

Başkan

Valeriu Grişco,

Hâkimler

Branko Lubarda,

Pauliine Koskelo

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla 9 Şubat 2021 tarihinde komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

Ekteki tabloda belirtilen tarihlerde yapılan yukarıda anılan başvuruları göz önünde bulundurarak,

Davalı Hükümet tarafından sunulan görüşler ile başvuranlar tarafından cevaben sunulan görüşleri dikkate alarak,

Gerçekleştirilen müzakerelerin ardından aşağıdaki kararı vermiştir:

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2021. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

OLAY VE OLGULAR

1. Başvuran tarafların listesi ekte yer almaktadır. Başvuranlar, Şanlıurfa Barosuna bağlı Avukat F. Çapan tarafından temsil edilmişlerdir.

2. Türk Hükümeti (“Hükümet”) kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Mahkemenin Yazı İşleri Müdürlüğüne, başvuranlar Hadice Kandamar ve Mustafa Uyan’ın hayatını kaybettiği bilgisi verilmiştir. Hadice Kandamar’ın, isimleri karar ekinde yer alan varislerinin bazıları, Mahkeme önündeki davayı devam ettirmek istediklerini ifade etmişlerdir. Ancak, hiçbir varis, davayı Mustafa Uyan adına devam ettirme talebinde bulunmamıştır (Başvuru no. 5886/10).

A. Davanın Koşulları

4. Davanın kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir.

5. Başvuranlar, Halfeti’de (Şanlıurfa) bulunan bazı taşınmazların malikleri ya da ortak malikidirler (malikleriydiler). Söz konusu parsellerin numaraları ekte yer almaktadır.

6. Bölgenin bir yandan elektrik üretimini, diğer yandan su ihtiyacını sağlayan hidroelektrik baraj inşası sonrasında, bahse konu bölgede bulunan taşınmazların bir kısmı kamulaştırılmıştır.

7. Telefon ve elektrik ağları ile bölgede kullanılan tek yolun sular altında kalarak kullanılamaz hale gelmesi ve ulaşımın yalnızca motorsuz teknelerle yapılabilmesi nedeniyle, sakinlerin tamamı bölgeyi terk etmişlerdir.

8. 31 Aralık 2004 tarihli Su Kirliliği Kontrolü Yönetmeliği’nin, olayların meydana geldiği dönemde yürürlükte olan hali (aşağıda 25-27. paragraflar) su rezervuarının etrafında, 300 metre genişlikteki şerit “*mutlak koruma*” alanı; mutlak koruma alanı sınırından itibaren 700 metre

genişliğindeki şerit “*kısa mesafeli koruma*” alanı olmak üzere iki koruma alanı oluşturulmasını öngörmekteydi.

9. Mutlak koruma alanında, inşaat ve tarımsal faaliyet yapılması yasaklanmıştı. Kısa mesafeli koruma alanında ise, her türlü inşaat yasak olmakla birlikte, suni gübre veya kimyasal ürünler kullanmamak şartıyla ve yetkili Bakanlığın izniyle tarımsal faaliyet yapılabilmekteydi.

10. Başvuranlara göre, söz konusu taşınmazlar, mutlak koruma alanında bulunmaktaydı. Hükümete göre, somut olayda, yukarıda anılan koruma alanları oluşturulmamıştır.

1. Birinci başvuru dizisi

11. Başvuranlar 2006 ve 2008 yılları arasında farklı tarihlerde, taşınmazları için kamulaştırma bedelinin tahsili amacıyla, Halfeti Asliye Hukuk Mahkemesinde (“AHM”) davalar açmışlardır. Başvuranlar, 2942 sayılı Kanun’un 12. maddesinin 6. fıkrasına ve Su Kirliliği Kontrolü Yönetmeliği’nin 16 ila 20. maddelerine atıfta bulunarak, taşınmazlarının, yukarıda anılan fiziksel ve yönetmelik kapsamındaki kısıtlamalar nedeniyle kullanılamaz hale geldiğini değerlendirmişlerdir (yukarıda 6-9. paragraflar). Bu nedenle, taşınmazlarının kamulaştırılması gerektiğini ileri sürmüşlerdir.

12. AHM 2009 yılında verilen kararlarla, başvuranlara tazminat ödenmesine karar vererek ilgililerin talebini kısmen kabul etmiştir.

AHM, başvuranların, taşınmazların kullanılamaz hale gelmemesi ve dolayısıyla kamulaştırmaya karar verecek düzeyde mülkiyet mahrumiyetinin söz konusu olmaması nedenleriyle, ihtilaf konusu taşınmazları fındık yetiştiriciliği için kullanmaya devam etme imkânına halen sahip oldukları kanaatine varmıştır. Bunun yanı sıra, söz konusu taşınmazlara ulaşımın ve fındık yetiştiriciliği yapmanın eskisinden daha zor hale geldiğini ve bu durumun, ihtilaf konusu mülklerde değer düşüklüğüne neden olduğunu ve tazmin edilmesi gereken bir zarar teşkil ettiğini kabul etmiştir.

AHM, ödenecek tazminat miktarını bilirkişi raporlarına dayandırarak belirlemiştir. Söz konusu raporlarda, taşınmazların değer kayıplarının %40 oranında olduğu belirtilmekteydi.

13. İlk üç davada, başvuranların bu kararlara karşı yapmış oldukları temyiz başvuruları, tıpkı daha sonrasında yapılan karar düzeltme talepleri gibi Yargıtay tarafından reddedilmiştir.

14. 18474/11 no.lu başvuruda, Yargıtay, AHM'nin kararını bozmuştur. Söz konusu taşınmazın değer düşüklüğünün % 18 oranında olduğunu değerlendirmiştir.

15. AHM 29 Ocak 2010 tarihinde, Yargıtay'ın ilamına uyma kararı vermiştir.

16. Yüksek Mahkeme bu kararı onamış ve 18474/11 no.lu başvuruda başvuranlar tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir.

17. AHM ve Yargıtay'ın karar tarihleri ekte yer almaktadır.

2. Başvuruların yapılması sonrasındaki yargılamalar

18. Başvuranlar ve vefat eden başvuran Hadice Kandamar'ın varisleri 2017 yılında yeniden AHM'ye başvurarak, söz konusu taşınmazlar için kamulaştırma bedelinin tahsili amacıyla dava açmışlardır.

19. AHM 8 Aralık 2017 tarihli iki kararla, bilhassa *Kutlu ve diğerleri/Türkiye* (no. 51861/11, 13 Aralık 2016) kararına atıfta bulunarak, 5877/10 ve 5886/10 no.lu davalarda konu olan taşınmazların tazminat karşılığında kamulaştırılmasına karar vermiştir.

20. Başvuranların görüşlerinden, idarenin, bu kararlara karşı temyiz başvurusunda bulunduğu ve yargılamaların ulusal mahkemeler önünde devam ettiği anlaşılmaktadır. İlgili şahıslar, her halükarda, söz konusu davaların 7103 sayılı Kanun'la öngörülen komisyona gönderileceğini ileri sürmektedirler (yukarıda 23-24. paragraflar).

21. Diğer iki dava ile ilgili olarak (no. 5854/10 ve no.18471/11), başvuranlar, AHM'nin dosyaları söz konusu komisyona gönderdiğini ve bu duruma Hükümetin itiraz etmediğini belirtmektedirler.

B. İlgili İç Hukuk Kuralları ve Uygulaması

1. Kamulaştırma Kanunu

22. 2942 sayılı Kamulaştırma Kanunu'nun ("2942 sayılı Kanun") 12. maddesinin 6. fıkrası, 27 Mart 2018 tarihine kadar yürürlükte olan şekilde, baraj inşaatı nedeniyle yapılan kamulaştırmalar sonunda kamulaştırma sahasına mücavir taşınmazların da, söz konusu inşaattan kaynaklanan karışıklıklar nedeniyle, ekonomik veya sosyal yönden yararlanılmasının artık mümkün olmaması hallerinde, kamulaştırmaya tabi tutulduğu belirtilmiştir. Ayrıca, bu kuralın uygulanmasına ilişkin özel koşulların, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığının bir yönetmeliğinde belirlenmesi gerektiği ifade edilmiştir.

23. 21 Mart 2018 tarihinde kabul edilen ve 27 Mart 2018 tarihinde yürürlüğe giren 7103 sayılı Kanun'la, yukarıda anılan 12. maddenin 6. fıkrası değiştirilmiştir. Bu hüküm uyarınca, baraj inşası için yapılan kamulaştırmalar sonunda kamulaştırma sahasına mücavir taşınmaz mallar, çevrenin sosyal, ekonomik veya yerleşme düzeninin bozulup bozulmadığı, ekonomik veya sosyal yönden yararlanılmasının mümkün olup olmadığı yönlerinden, valilikte kurulan komisyon tarafından incelenir. Ulusal mahkemelere başvuru için gerekli ön koşul olan bu yöndeki başvuru, kamulaştırma çalışmalarının bittiğinin ilan tarihi itibarıyla bir yıl içinde yapılmalıdır.

Bu komisyonlar, söz konusu taşınmazların, yararlanılmasının artık mümkün olmaması hallerinde, kamulaştırmaya tabi tutulduğunu değerlendirmektedirler.

Hükümde ayrıca, bu kuralın uygulanmasına ilişkin özel koşulların, Cumhurbaşkanlığı kararıyla belirlenmesi gerektiği ifade edilmektedir.

24. 7103 sayılı Kanun’la kabul edilen 2942 sayılı Kanun’un geçici 13. maddesi uyarınca, yukarıda anılan 12. maddenin 6. fıkrası görülmekte olan davalara da uygulanmaktadır. Ulusal mahkemeler, bu tür davaları yetkili komisyonlara göndermelidirler.

2. *31 Aralık 2004 tarihli Su Kirliliği Kontrolü Yönetmeliği (14 Şubat 2018 tarihine kadar yürürlükte olan şekliyle)*

25. Su Kirliliği Kontrolü Yönetmeliği’nin 17. maddesi uyarınca, içme suyu rezervuarlarının en üst seviyesinden itibaren 300 metre genişlikteki şerit, mutlak koruma alanıdır.

26. Söz konusu alanda inşaat yapılmasını yasaklayan bu hüküm, burada bulunan taşınmaz malların “*baraj suyunu kullanan idare ve idarelerce kamulaştırılmasını*” öngörmekteydi.

27. Bu Yönetmelik’in 18. maddesi uyarınca, mutlak koruma alanı sınırından itibaren 700 metre genişliğindeki şerit kısa mesafeli koruma alanıdır. Kısa mesafeli koruma alanı içinde, suni gübre veya kimyasal ürünler kullanmamak şartıyla ve yetkili Bakanlığın izniyle tarımsal faaliyet yapılabilmekteydi.

28. Anılan Yönetmelik’in 16 ila 20. maddeleri 14 Şubat 2018 tarihinde yürürlükten kaldırılmıştır.

3. *6 Ağustos 1985 tarihli Baraj İnşaatı İçin Yapılan Kamulaştırmalarda Kamulaştırma Sahasına Mücavir Taşınmaz Malların Kamulaştırılması Hakkında Yönetmelik*

29. 24 Ekim 2019 tarihine kadar yürürlükte olan 6 Ağustos 1985 tarihli Baraj İnşaatı İçin Yapılan Kamulaştırmalarda Kamulaştırma Sahasına Mücavir Taşınmaz Malların Kamulaştırılması Hakkında Yönetmelik (“6

Ağustos 1985 tarihli Yönetmelik”), 2942 sayılı Kanun’un 12. maddesinin 6. fıkrasının uygulanması hakkındadır.

30. Anılan Yönetmelik’in 5. maddesinde, baraj gölü alanındaki kamulaştırma çalışmalarının bitirildiğinin ilan olunması öngörülmekteydi. Bu madde uyarınca, ilânda, kamulaştırma sahasına mücavir taşınmaz mal sahiplerinin, 2942 sayılı Kanun’un 12. maddesinin 6. fıkrası gereğince, taşınmaz mallarının kamulaştırılması talebinde bulunabileceklerinin belirtilmesi gerekmekteydi. 5. maddede aynı zamanda, ilan tarihi üzerinden bir yıllık bir süre geçtikten sonra, kamulaştırma talep etme hakkının düşmesi öngörülmekteydi.

31. Aynı başlıklı yeni bir yönetmelik 24 Ekim 2019 tarihinde, yukarıda anılan Yönetmelik’in yerini almıştır (aşağıda 32-34. paragraflar).

4. 23 Ekim 2019 tarihli Baraj İnşaatı İçin Yapılan Kamulaştırmalarda Kamulaştırma Sahasına Mücavir Taşınmaz Malların Kamulaştırılması Hakkında Yönetmelik

32. 23 Ekim 2019 tarihli Baraj İnşaatı İçin Yapılan Kamulaştırmalarda Kamulaştırma Sahasına Mücavir Taşınmaz Malların Kamulaştırılması Hakkında Yönetmelik 24 Ekim 2019 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

33. Söz konusu Yönetmelik, diğerlerinin yanı sıra, 2942 sayılı Kanun’un 12. maddesinin 6. fıkrasıyla öngörülen komisyonların kurulmasını ve kamulaştırılma taleplerine ilişkin usul ve esasları düzenlemektedir.

34. Yönetmelik’in 13. maddesinin 2. fıkrası uyarınca, komisyon kararına karşı “*dava açma süresi*” içerisinde görevli ve yetkili mahkemede dava açılabilir.

ŞİKÂYETLER

35. Başvuranlar, Sözleşme’ye Ek 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesine dayanarak, ulusal mahkemelerin, kullanımlarına getirilen kısıtlamalara

rağmen taşınmazlarının kamulaştırılmasına karar vermeyi reddetmelerinden yakınmaktadırlar.

36. Başvuranlar, Sözleşme'nin 6. maddesine dayanarak, ulusal mahkemelerin, Su Kirliliği Kontrolü Yönetmeliği ile getirilen kısıtlamaları göz önünde bulundurmadıklarından şikâyet etmektedirler.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

37. Mahkeme, başvurulardaki benzerliği göz önünde bulundurarak, başvuruları tek bir kararda birlikte incelemenin uygun olduğu kanaatine varmaktadır.

38. Mahkeme öncelikle, Mustafa Uyan'ın (Başvuru no. 5886/10) vefatı sonrasında, hiç kimsenin, başvuruyu ilgili adına devam ettirme talebinde bulunmadığını kaydetmektedir (yukarıda 3. paragraf). Bu nedenle, anılan başvuranın muhtemel varislerinin, Sözleşme'nin 37. maddesinin 1. fıkrasının a) bendi anlamında, başvuruyu takip etme niyetinde olmadıkları kanaatine varmaktadır.

39. Dolayısıyla, 5886/10 no.lu başvurunun, Mustafa Can ile ilgili olması nedeniyle, kayıttan düşürülmesi uygundur.

40. Mahkeme öte yandan, Hadice Kandamar'ın (Başvuru no. 5886/10) vefat ettiğini ve varislerinin, kendisi önünde görülen davayı devam ettirmek istemelerini dikkate almaktadır (yukarıdaki 3. paragraf). Mahkeme, konuyla ilgili içtihadını göz önünde bulundurarak, başvuranın varislerinin, anılan başvuran yerine davayı sürdürmelerini kabul etmektedir (bk. diğer kararlar arasında, *López Ribalda ve diğerleri/İspanya* [BD], no. 1874/13 ve 8567/13, § 72, 17 Ekim 2019).

41. Başvuranlar, özellikle 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi ve Sözleşme'nin 6. maddesinin ihlal edildiğinden şikâyet etmektedirler.

42. Hükümet birçok kabul edilemezlik itirazı sunmaktadır; başvuranlar bunların konuyla ilgili olmadığını ileri sürmektedirler.

43. Öte yandan, Hükümet, 10 Temmuz 2019 tarihinde sunulan ek görüşlerinde, ilk defa, iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir. Başvuranların 2017 ve 2018 yıllarında, söz konusu taşınmazlar için kamulaştırma bedelinin tahsili amacıyla ulusal mahkemelere başvuruda bulduklarına ve söz konusu yargılamaların devam etmekte olduğuna dikkat çekmektedir. Hükümet, bu yargılamalar tamamlandığında, başvuranların Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunabileceklerini ileri sürmektedir.

44. Başvuranlar, Hükümetin, iç hukuk yollarının tüketilmediği iddiasında bulunamayacağını ileri sürmektedirler. Başvuranlar, davaların kabul edilebilirliği ve esası hakkında olan ve 21 Mayıs 2018 tarihinde sunulan görüşlerinde, Hükümetin, iç hukuk yollarının tüketilmediği iddiasında bulunduğu davaları göz önünde bulundurmadığına dikkat çekmektedirler. Bu davaların 2017 ve 2018 yıllarında açılmış olması nedeniyle, Hükümetin, görüşlerini sunduğu sırada, bu davaların varlığını göz ardı edemeyeceğini iddia etmektedirler.

45. Başvuranlar ayrıca, Anayasa Mahkemesi önündeki bireysel başvuru yolunun, başvuruların yapıldığı tarihte henüz erişilebilir olmadığını ve bu nedenle Mahkemeye başvurmadan önce iç hukuk yollarının tamamını tükettiklerini iddia etmektedirler. 2017 ve 2018 yıllarında başlatılan yargılamalar ile ilgili olarak, 7103 sayılı Kanun'la öngörülen komisyonun etkinliğini sorgulamaktadırlar. Bu bağlamda, işleyişine ilişkin yönetmeliğin henüz yayımlanmadığını iddia etmektedirler. Başvuranlar son olarak, Anayasa Mahkemesinin bir kararına atıfta bulunarak, Anayasa Mahkemesinin, yukarıda anılan *Kutlu ve diğerleri* kararına konu olanlarla aynı olduğunu iddia ettikleri olay ve olgular ile ilgili bir başvurunun kabul edilemez olduğuna karar verdiğine dikkat çekmektedirler.

46. Mahkeme, İçtüzüğü'nün 55. maddesi gereğince, davalı Sözleşmeci Taraf kabul edilemezlik itirazı ileri sürmek istemesi halinde, bunu, niteliğinin ve koşulların izin verdiği ölçüde, İçtüzük'ün 54. maddesi

bağlamında sunulan başvurunun kabul edilebilirliğine ilişkin görüşlerinde ileri sürmelidir (bk. diğer kararlar arasında, *Medvedyev ve diğerleri/Fransa* [BD], no. 3394/03, § 69, AİHM 2010 ve *Merabishvili/Gürcistan* [BD], no. 72508/13, § 214, 28 Kasım 2017). Özellikle itirazı haklı gösteren gerekçelerin ortaya çıkması ya da daha sonraki bir aşama gün yüzüne çıkması gibi yalnızca istisnai durumlar, davalı bir Hükümeti, kendisi tarafından 51 ya da 54. madde bağlamında sunulan görüşlerde ileri sürme yükümlülüğünden muaf tutabilir (yukarıda anılan *Medvedyev ve diğerleri* kararı § 69 ve yukarıda anılan *Merabishvili* kararı, § 214).

47. Mahkeme somut olayda, başvurular tarafından 2017 yılında açılan yeni davaların, 11 Temmuz 2017 tarihinde Hükümete bildirilen başvurulara bağlı olmadığını gözlemlemektedir. Başvurular bu davalardan ilk kez, 15 Nisan 2018 tarihinde sunulan ve 25 Nisan 2018 tarihinde Hükümete gönderilen görüşlerinde bahsetmişlerdir. Hükümetin, başvuruların adil tazmin taleplerine ilişkin görüşlerinde iç hukuk yollarının tüketilmediği iddiasında bulunmamış olduğu doğru olsa da, Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmediği bağlamında bir itiraz ileri sürdüğü ek görüşleri 10 Temmuz 2019 tarihinde sunmuştur.

48. Bu koşullarda, Mahkeme, bilhassa başvuruların bildirilmesi sonrasında bu davaların varlığından haberdar olması göz önüne alındığında, Hükümetin, başvurular tarafından açılan yeni davalar ile ilgili kabul edilemezlik itirazı ileri sürmekten yoksun bırakılmadığı kanısına varmaktadır.

49. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilip tüketilmediğinin, genel olarak, başvurunun kendisine sunulduğu tarihte değerlendirildiğini hatırlatmaktadır. Ancak Mahkeme'nin birçok kez belirttiği gibi; bu kuralın her davanın kendine özgü koşullarıyla gerekçelendirilebilecek istisnaları bulunmaktadır (*Baumann/Fransa*, no. 33592/96, § 47, 22 Mayıs 2001 ve *Turgut ve diğerleri/Türkiye* (k.k.), no. 4860/09, § 47, 26 Mart 2013).

50. Mahkeme somut olayda, mevcut başvuruların yapılması sonrasında, ilgili şahısların, söz konusu taşınmazlar için kamulaştırma bedelinin tahsili amacıyla yeniden AHM'ye başvuruda bulduklarını tespit etmektedir. AHM, iki davada, *Kutlu ve diğerleri* (yukarıda anılan) kararına atıfta bulunarak, ilgili şahısların taleplerini kabul etmiştir. Başvuranların görüşlerinden, idarenin bu kararlara karşı temyiz başvurularında buldukları ve her halükarda, dosyaların, 2942 sayılı Kanun'un geçici 13. maddesi uyarınca 7103 sayılı Kanun'la öngörülen komisyona gönderileceği anlaşılmaktadır (yukarıda 24. paragraf). Diğer iki davada, başvuranlar, AHM'nin dosyaları söz konusu Komisyona gönderdiğini ve bu duruma Hükümetin itiraz etmediğini belirtmektedirler.

51. Başvuranlar, konuyla ilgili yönetmeliğin henüz yayımlanmamış olması nedeniyle, söz konusu komisyonun işleyişine ilişkin usullerin göz ardı edileceği iddiasında bulunsalar bile, Mahkeme, söz konusu yönetmeliğin 24 Ekim 2019 tarihinden beri yürürlükte olduğunu tespit etmektedir (yukarıda 32. paragraf). Yönetmelik'in 13. maddesinin 2. fıkrası gereğince, 7103 sayılı Kanun'la öngörülen komisyonlarca verilen kararlara karşı, görevli ve yetkili mahkemelerde dava açılabilir (yukarıda 34. paragraf). Mahkeme, yargılamanın bu aşamasında, söz konusu başvuru yollarının somut olayda etkili ve erişilebilir olmadıklarını ifade edecek durumda değildir.

52. Mahkeme, Hükümet gibi, başvuranların, bu yargılamalar tamamlandığında, Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunabilecekleri kanaatindedir. Yukarıda anılan *Kutlu ve diğerleri* kararına atıfta bulunarak, bilhassa AHM tarafından verilen iki karar göz önüne alındığında, Mahkeme, iç hukuk yollarını tüketme koşulunun, başvurunun yapıldığı sırada değerlendirilmesi gerektiği yönündeki genel ilkeye istisna getirmenin uygun olacağı kanısına varmaktadır.

53. Mahkeme bu nedenle, görevinin ikincil niteliğini göz önünde bulundurarak, Hükümetin itirazının kabul edilmesi gerektiği kanaatindedir.

ÖZDEMİR / TÜRKİYE KARARI VE DİĞER BAŞVURULAR

Sonuç olarak, başvuruların geri kalanı, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1 ve 4. fıkraları uyarınca, iç hukuk yollarının tüketilmemesi nedeniyle, reddedilmelidir.

54. Bu sonuç, Mahkemeyi, Hükümetin ileri sürdüğü diğer itirazları incelemekten muaf kılmaktadır.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvuruların birleştirilmesine;

5886/10 no.lu başvurunun, Mustafa Uyan ile ilgili olması nedeniyle, kayıttan düşürülmesine;

Başvuruların geri kalan kısmının kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, 18 Mart 2021 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Valeriu Grițco
Başkan

ÖZDEMİR / TÜRKİYE KARARI VE DİĞER BAŞVURULAR

EK

No.	Başvuru No. Başvuru tarihi	Başvuran Doğum Tarihi Davayı devam ettirmek istediklerini beyan eden varisler	Taşınmaz No.	AHM'nin karar tarihi	Yargıtay'ın karar tarihleri
1	5854/10 11.01.2010	Emine ÖZDEMİR 1934	58/22	26/03/2009	01/06/2009 10/12/2009
2	5877/10 11/01/2010	İsmail Hakkı ERDOĞAN 1952	82/19	26/03/2009	01/06/2009 10/12/2009
3	5886/10 11/01/2010	Hadice KANDAMAR 1931 (29/10/2011 tarihinde vefat etmiştir.) <u>Varisler</u> Ahmet KANDAMAR Hüseyin KANDAMAR Müslüm KANDAMAR Mustafa UYAN 1944 (7/10/2018 tarihinde vefat etmiştir.) Hasan UYAN 1946 Hüseyin UYAN 1956 Nuriye UYAN 1952 Fehime YARDIMCI 1951	58/10	19/3/2009	04/06/2009 07/12/2009
4	18471/11 07/01/2011	Ayşe KARAKUŞ 1941	56/19	09/04/2009 29/01/2010	07/07/2009 11/05/2010 01/11/2010

ÖZDEMİR / TÜRKİYE KARARI VE DİĞER BAŞVURULAR

No.	Başvuru No. Başvuru tarihi	Başvuran Doğum Tarihi Davayı devam ettirmek istediklerini beyan eden varisler	Taşınmaz No.	AHM'nin karar tarihi	Yargıtay'ın karar tarihleri
		Mehmet Ali DALKESEN 1944 Muhiddin DALKESEN 1933 Ahmet DALKESEN 1947 Hadice TOKSÖZ 1959 Salih DALKESEN 1954 Mehmet DALKESEN 1952			